

Route 8

Bochtig en oneindig

Colofon

ISBN: 978 90 8954 655 5

1e druk 2014

© 2014, Daniëlle Boelens

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Het boek is ook rechtstreeks te bestellen via www.danielleboelens.nl,
al dan niet gesigneerd of met een persoonlijke boodschap.

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Route 8

Bochtig en oneindig

Daniëlle Boelens

Voor Micha. Jij bent onsterfelijk.

Inhoudsopgave

1.	Arequipa	9
2.	Cusco	18
3.	Amazoneregenwoud	34
4.	Lima	49
5.	Ballestas islands en Paracas desert	61
6.	Nazca Lines	68
7.	Jungledokter Diego	84
8.	Moray, Maras en Machu Picchu	100
9.	Colca Canyon	118
10.	Mejia	133
11.	Naar Brazilië	143
12.	Casa Gonzales	149
13.	Búzios en Rio de Janeiro	160
14.	Kirsten	176
15.	Copacabana	187
16.	Costa Verde	194
17.	Iguazú en Buenos Aires	205
18.	La Boca	223
19.	Mama	234
20.	Ushuaia	249
21.	Patagonië	260
22.	Bariloche en Chili	276

1. Arequipa

Neil is nu op het vliegveld.
Neil is nu aan het inchecken.
Neil gaat nu de lucht in.

Met mijn ogen dicht schud ik mijn hoofd. Klaar nu.

“Neil is nu klaar.” Ik zeg het hardop. Ik hoor het mezelf zeggen. “Klaar nu.”

Focus. Volgende week start mijn motorreis in Lima. De komende dagen wil ik doorbrengen in het Amazoneregenwoud. Ik moet een jungletocht gaan regelen.

Ik kijk om me heen.

Het Plaza van Arequipa is omringd door twee etages arcadebogen waaronder allerlei winkels, cafés en restaurants zitten. Ook toeristenbureaus.

Welk bureau is betrouwbaar? Waar rekenen ze een goede prijs? Ik ga ze echt niet allemaal aflopen.

Met een zucht pak ik de reisgids van Peru uit mijn schouder tas om het hoofdstuk van de Amazone op te zoeken. De ansichtkaart van Neil valt er direct uit. Er staat een foto op van mijn hotelkamer die in één klap alle herinneringen terughaalt aan onze afgelopen nacht. Toen het bed er totaal anders uitzag dan op deze kaart. Onze afscheidsnacht.

Voordat ik er erg in heb, droom ik weg.

In mijn geheugen staat het beeld gegrift van de hotelkamer waarvan ik nog geen drie uur geleden de deur achter me dichttrok.

Omgewoelde lakens.

Een lege fles wijn.

Onze glazen.

Mijn gedachten dwalen af naar vanmorgen, toen we onder de douche onzichtbare tranen stonden te janken in elkaars armen.

Er is nog geen maand om van het half jaar onbetaald verlof dat ik heb opgenomen om door Zuid-Amerika te reizen. En al tijdens mijn eerste groepsreis ben ik als een blok gevallen voor een jongen uit mijn motorgroep.

Handige actie.

Opnieuw lees ik het gedicht dat hij op de achterkant van de kaart geschreven heeft.

Zo treffend.

Samen drijvend

In een zee vol illusies

Dromend over een toekomst

Die niet de onze is

Onze harten, onze handen

Verstrengeld in elkaar

Niet kunnen, niet willen stranden

Ik zou niet weten waar.

Ik knipper wat sneller om het teveel aan traanvocht weg te werken.

Alweer.

Die jongen raakt me zo. Zijn woorden zijn zo intens. Fuck.

Ineens mis ik mijn vriendin Kirsten enorm.

Ik moet met haar praten.

Met een blik op mijn horloge reken ik door hoe laat het nu in Nederland moet zijn. Het is er al avond. Ik kiep de laatste slok uit mijn flesje Inca Kola achterover en sta op. Het spul is felgeel en mierzoet.

Op de hoek vind ik een koffietentje met WiFi. Ik bestel een *café Americano* om de zoete smaak weg te spoelen, vind de WiFi-code op het bonnetje dat op mijn schoteltje ligt en log in met mijn smartphone.

Mariëlle

Hai Kir, alles goed? Gisteren terug van de motorreis door Bolivia en heb je een berg te vertellen. Need to talk. Tijd om te skypen?

De koffie is heet en heerlijk. Niet te vergelijken met die bocht die ze in Bolivia schonken. Daar was ik gewoon blij als er ergens oploskoffie was. Nog geen minuut later ontvang ik antwoord.

Kirsten

Ja, hier alles z'n gangetje. Fleur ligt in bed. Zit een film te kijken maar wil jou liever zien! Fijn dat je veilig terug bent. Gaat alles goed?

Mariëlle

Ja, heb je gewoon veel te vertellen. Ik moet terug naar het hotel voor mijn laptop. Over een half uur afspreken?

Kirsten

Prima, ik zorg dat ik klaarzit. Gezellig! :D

De Amazone kan nog wel even wachten.

Morgen weer een dag. Eerst even met Kirsten kletsen.

Ik neem nog een slok van mijn koffie en bekijk onze WhatsAppjes. Toch maf, hoe je gewoon vanaf de andere kant van de wereld binnen een minuut in contact bent met elkaar. Lang leve de technologische vooruitgang.

En lang leve westerse tenten met goede koffie! Ik plof achter in de kussens en koester mijn kop koffie als een kleine schat in mijn handen. Ik adem eens diep uit en voel hoe ik tot rust kom.

Goede koffie en *girls' talk*.

De dag ziet er ineens een stuk overzichtelijker uit.

Op weg naar mijn hotel, loop ik langs een groentewinkeltje. Ik weet nu al dat ik geen zin meer heb om vanavond nog terug te gaan om hier ergens wat te gaan eten. Ik koop een krop sla, tomaten, een ui, avocado, olijven en een blikje tonijn. Bij een kiosk haal ik nog vlug een fles water. Het hotel is van mijn gids Bart. Twee weken terug kwam hij in Bolivia met het voorstel om ook met hem mee te reizen door Peru. Hij vindt het vast niet erg als ik een tonijnsalade voor mezelf ga maken; hij heeft me niet voor niets een kamer met een koelkast gegeven.

Terug in mijn hotel installeer ik me in de tuin onder de parasol.

De tuin is met zorg aangelegd met om het gazon palm-bomen en allerlei verschillende kleuren bloemen die zijn Nederlandse roots verraden.

Wanneer ik inlog op Skype zie ik dat Kirsten al online is. Ik bel haar direct. Zodra ze opneemt, zie ik haar vertrouwde gezicht op mijn laptop verschijnen.

Wat doet het me goed om haar te zien. Ze zit met een dikke trui aan in het donker terwijl ik in een T-shirtje in de zon zit.

“Dag lieverd, is het zo koud daar?” vraag ik lachend.

“Ja, gek hè! Wij hebben anderhalve week geleden Sinterklaas binnengehaald in de haven. Kijk haar dan zitten in d'r T-shirtje! Hoe warm is het bij jou?”

“Ik denk een graad of 27. Lekker hoor, voor eind november.”

“Je mist anders wel de truffelkruidnootjes en de chocoladeletters dit jaar.”

“Ah, wat erg. *Don't remind me!*”

“Ik zal een M voor je bewaren.”

“Je bent een engel. Ik kijk er nu al naar uit om die in april in m'n thee te dopen en af te likken.”

“O ja!” giert ze. “Dat is ook zo! Jij doopt letters altijd in de thee! Oh, dat ga ik dit jaar ook doen. Gewoon omdat jij het niet kan.”

“Pfff, heerlijk om je even te zien. Ik heb je gemist,” verzucht ik.

“Ja, vertel. Wat is er gebeurd? Hoe was Bolivia?”

“Bolivia was prachtig. De motorreis was zo extreem. Ik ben nog nooit zo vaak gevallen. Offroad rijden is even andere koek dan racen op asfalt. Maar het was zo gaaf. We gingen van alle gebaande paden af. Het kostte een kracht om door dat zand te ploegen! Ik heb inwoners ontmoet die nog nooit een vrouw op een motor hebben gezien. De hitte in de jungle, de kou in het Andesgebergte, de geuren onderweg, de geluiden, de dieren die je passeert, het zoutmeer! Het is zó mooi om over land te rijden op een motorfiets. Ik schrijf er nog wel een blog over dat je kunt lezen. Ik heb een jongen leren kennen.”

“Wat? Waar?” vraagt ze verbaasd. “In Bolivia?”

“Ja. Een Nederlandse jongen. Hij zat samen met zijn broer in mijn motorgroep.”

“O, en?” vraagt ze nieuwsgierig. “Hoe heet hij?”

“Neil. En hij is pas 24.” Ik plant mijn ellebogen voor mijn laptop en rust met mijn gezicht in mijn handen. “En ik heb seks met hem gehad. Vreselijk goeie seks. Ik heb voor het eerst sinds jaren weer wat gevoeld voor iemand. Die gozer kwam recht mijn hart in. Ik heb gewoon liggen janken toen hij door mijn muur heen brak.”

“Jezus, Mariëlle! Dat méén je niet. Jouw leven begint echt met 40! Wat een jonkie! En nu?”

“Ja, nu niks. Nu hangt hij in de lucht op weg terug naar Nederland.”

“En hij?”

“Hij had het ook. We waren allebei nogal overdonderd. We hebben de eerste twee weken nog een beetje om elkaar heen gedraaid, maar de laatste week was het niet meer te houden. Het was zo mooi. Zo veel. Zo echt. Bizar gewoon.”

“Jemig, wat een verhaal. Je bent net begonnen! En nu? Ben je verliefd?”

“Ja. Nee. Weet ik veel. In zijn armen wel. Honderd procent. En op zich was dat al een verademing. Om weer verliefd te zijn. Om iets te voelen. Ik ben al zo lang dood van binnen. Maar ik ben realistisch genoeg om het te relativeren. Het was mooi, prachtig. En ik ben blij dat mijn bevroren hart begint te ontdooien. Dat alles nog werkt. Maar even serieus. Hij is zestien jaar jonger. Het is mooi geweest.”

“Ach, gaan mannen niet gemiddeld vijftien jaar eerder dood dan vrouwen? Dus wat dat betreft...”

“Kirsten, doe normaal. Dit gaat nergens heen. Ik ben nu alleen even uit mijn doen. Hij is net weg.”

Ze is even stil. Steekt een peuk op. Na een diepe haal vraagt ze: “Overweeg je om terug te gaan naar Nederland?”

“Nee. Welnee. Over een week ga ik weer een motor-tocht doen. Door Peru. En komende week wil ik nog een paar dagen naar de Amazone. Nee, ik ga niet terug naar Nederland, ben je gek. Dit waait wel weer over, ik moet gewoon even afkicken van hem.”

“Echt? Ga je Peru ook op de motor doen? Wat gaaf!” Op haar gemak neemt ze een trekje van haar sigaret. Als ze haar wolk rook heeft uitgeblazen, zegt ze: “Het is wel een verhaal, zeg. Kom je jaren niemand tegen, gebeurt het je uitgerkend nu.”

“Misschien wel juist daarom. Ik wist van het begin af aan dat hij terug zou gaan en dat ik hier nog zowat een half jaar zou blijven. Ik denk dat ik me daarom durfde te laten gaan. Er was geen toekomstverwachting. Maar het effect is wel groter dan ik had verwacht. Ik heb me weer gevoeld zoals toen met Wessel. Ik dacht niet dat ik me ooit nog zo zou kunnen voelen. Of willen, zelfs.”

“Echt waar? Jemig. Je grote liefde. Was het zo intens! Je was er zo van overtuigd dat je nooit meer van iemand zou houden na je breuk met hem. Maar hou je echt van die jongen dan?” Ze neemt een slok van haar wijn. Ik krijg meteen trek in een glas. Niet gekocht. Sigaretten ook niet trouwens.

“Nee, ik hou niet van hem. Denk ik. Het was te kort. En hij is te jong. Waar hebben we het over? Hij heeft heel zijn leven nog voor zich. Die moet gewoon nog gaan trouwen en een gezin beginnen met een meisje van zijn eigen leeftijd. Neemt niet weg dat ik inderdaad ongelooflijk blij ben dat ik misschien een manier gevonden heb om weer lief te kunnen hebben. Met hem. Maar misschien ook wel met iemand anders bij wie ik niet die druk voel van een relatieplan.”

“Ha ha ha. Nog steeds allergisch voor de drie V's dus? Verwachtingen, verantwoordingen en... wat was die derde ook al weer?”

“Verplichtingen!” Ik lach. “Vreselijk!” Ik blaas theatraal mijn adem uit. “Maar goed, genoeg hierover. Moest het even aan je kwijt. De komende maanden zal hij echt wel naar de achtergrond verdwijnen. Hoe is het met jou, lieverd? Heeft Fleur haar schoen al gezet?”

“Fleur is boos. Ze is erachter gekomen dat Sinterklaas niet bestaat. Je had haar gezicht moeten zien toen ze zich realiseerde dat ik degene was die het water voor het paard en zijn wortel weghaalde. Haar tekeningen. Die ogen van haar! Het besef dat ik tegen haar gelogen heb. Ik! Ik voelde me zo kut. Ze wil haar schoen nu niet eens meer zetten.”

“Ach, wat zielig.”

“Ja, zielig voor mij! Wie heeft dit kinderfeest bedacht? Het eerste besef dat je niemand kunt vertrouwen. Zelfs je bloed-eigen moeder niet.”

“Tsjja. Dat kun je niet vroeg genoeg leren.”

“Ach, hou toch op jij, met je levenslessen! Ze is pas 7!”

“Vergeven is ook een levensles,” zeg ik met een knipoog.

“Ik hoop het. Dat arme kind. Heb jij trouwens al plannen voor kerst?”

“Hoezo, kom je langs?” lach ik. “Volgende maand wil ik in Rio de Janeiro zijn. Ik heb al een ticket. Het moet geweldig zijn om op Copacabana oud en nieuw te vieren. Er worden twee tot drie miljoenen mensen verwacht.”

“Jezus! Heb je al een hotel dan?”

“Nee, nog niet. Moet ik nog wel regelen, goed dat je het zegt. Er is vast nog wel een hostel met een plekje op een slaapzaal.”

De volgende uren kletsen we vol alsof we met elkaar aan de keukentafel zitten, tot Kirsten voorbij middernacht aan één stuk door zit te gapen.

“Aah, ik moet echt naar bed. Ik zal nooit wennen aan dat

vroege opstaan. Blijf ons op de hoogte houden, hè? We zijn allemaal jaloers op je.”

Ik glimlach. “Ja, zal ik doen. *Keep you posted. Thanks, girl. Love you.*”

“*Love you too.* Hou je taai, dikke kus!”

We kussen onze vingers en blazen de webcams in. Vreemd fenomeen.

“Dag schat!” Zwaaien. ‘Klik’. Donker scherm. Weg is ze. Naar bed.

Ik kijk om me heen.

Mijn avond moet nog beginnen.

Na het eten van mijn zelfgemaakte tonijnsalade is het nog heerlijk toeven in de tuin. Ik start mijn laptopje weer op en begin aan een blog over Bolivia en mijn ontberingen op de motor gedurende de afgelopen weken. Niet veel later ga ik helemaal op in het verhaal om mijn vrienden te vertellen over al mijn spannende avonturen met de Nederlandse motorgroep.

De gecensureerde versie.

Dat dan weer wel.

2. Cusco

De volgende morgen slaap ik een gat in de dag. De reis door Bolivia heeft kennelijk meer van me gevraagd dan ik had verwacht. Mijn blauwe plekken trekken langzaam weg, maar mijn vermoedheid heeft wat meer tijd nodig om te herstellen. Wanneer ik de tijd check, zie dat ik een WhatsApp van Neil heb ontvangen.

Neil

Vliegtuig geland in Nederland.
Nu ik nog. :-P

Ik glimlach. Lekker ding.

Mari

Ik word net wakker in ons bed. Denk dat ik hier het komende half jaar blijf liggen. :-)

Ik vind het eigenlijk nog niet eens zo'n gek idee om vandaag in bed te blijven. Zouden ze hier roomservice hebben? Het voelt vreemd om ineens alleen te zijn, zonder groep, zonder programma.

Zonder Neil.

Ik schud mijn hoofd. Het is belachelijk om die 10 meter naar het ontbijtbuffet niet te lopen. En het is belachelijk om me alleen te voelen.

Neil

Dan kom ik er een half jaar bij liggen.
Dat begrijp je zeker wel. Good morning
#SunShine

Ik voel hoe mijn hart een slag mist door dit onverwachte,
directe contact.

Een half jaar bij me liggen. Mijn onderbuik trekt zich samen
als ik terugdenk aan zijn handen over mijn lichaam, zijn vin-
gers, zijn tong... Pfff.

Mari

Alsof er dan nog iets terechtkomt van je
scriptie over Zuid-Amerika.
Goedafternoon #PoetryMan. Prachtig
gedicht, dank je.

Neil

Jankend geschreven. Bizar idee dat jij daar
in ons bed ligt. Ik had zelf ook een kaart van
die kamer moeten meenemen.

Mari

Ik heb het jankend gelezen. Zo mooi onder
woorden gebracht.

Neil

At the touch of love everyone becomes a
poet ;-)- Plato.

Touch of love. Dat was het zeker, de afgelopen weken.

Neil

Dennis ziet aan m'n kop dat ik contact heb met je. #BigSmile.
Je krijgt de groeten. 😊

Ik schiet hoofdschuddend in de lach.

Mari

Zijn jullie nog samen dan? Groeten terug.
#HierOok. 😊

Neil

Ja, ouders hebben ons opgehaald van het vliegveld. Brengen ons na het eten naar huis.

Mari

Geef ze aandacht dan! Ik ga ontbijten.
Spreek je later.

Neil

Please do :P